

I vědci už tvrdí: Mysl žije i po smrti

Existuje život po smrti a existuje lidská duše? Shromáždění vědců na proslulém California Institute of Technology naslouchalo lékařům nemocnice v Southamptonu, kteří přinesli přesvědčivé důkazy, že lidské vědomí pokračuje ve své činnosti i poté, kdy mozek přestal fungovat a pacient je klinicky mrtvý.

Britští lékaři referovali o studii, která vyšla letos ve vědeckém žurnálu Resuscitation. Sledovali soubor 63 pacientů, kteří byli prohlášeni klinicky za mrtvé: jejich srdce se zastavilo, přestali dýchat a mozková aktivita zanikla. Po oživení, kdy se probrali z klinické smrti, s nimi lékaři dělali rozhovory. Část pacientů měla v době, kdy mozek nevykazoval jakékoli funkce, jasné a uspořádané myšlenkové procesy. Rozumně uvažovali a vytvářeli vzpomínky na to, že komunikovali a pohybovali se mimo tělo.

Výsledky výzkumu byly tak slibné, že lékaři založili nadaci zaměřenou na to, aby zkoumala zkušenosti blízké smrti na širším vzorku. Zatím shromáždili shodné prožitky u 3 500 osob. Pacienti sdělovali pocity míru, radosti a harmonie. Pro některé se zrychlil čas, zbystřily se smysly, ztratili vědomí svého těla. Viděli jasné světlo, dostali se do jiného prostoru a hovořili se svými mrtvými příbuznými. Jeden, který se označil za pohana, referoval o setkání s mystickou bytostí.

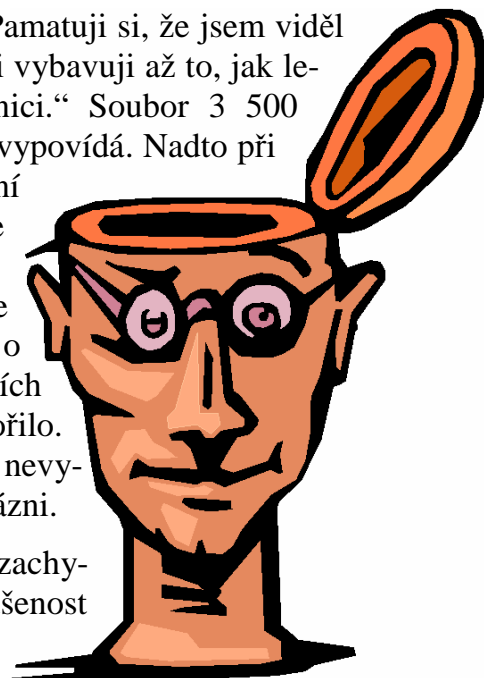
O podobných stavech při přežití smrti existují zprávy staré i několik staletí. Zkušenosti pacientů, které shromáždil dr. Parnia, se shodovaly s těmi, které popsali před ním už lékařka Elisabeth Kübler-Rossová (O smrti a umírání) a psycholog Raymond Moody (Život po životě). Současná studie však pochází z prostředí velké renomované nemocnice a využila nejnovější technologické postupy.

Skeptici například tvrdili, že tyto prožitky vznikají následkem nedostatečného okysličení mozku při zástavě srdce. Jenže ve skutečnosti měli pacienti s prožitky vědomí po smrti větší přísun kyslíku do mozku! Parnia dodává: „Když má mozek nedostatek kyslíku, upadají lidé do naprostého zmatku, prostě odpadají, a obvykle nemají vůbec žádné vzpomínky. U našich pacientů nejde o vážné poškození mozku, ale o dokonalou paměť.“

Skeptici také namítali, že vzpomínky pacientů pocházejí z doby, kdy vědomí ztráceli či se jim vracelo, tj. fungovalo. „Právě naopak,“ oponuje Parnia. „Okamžiky, kdy je mozek momentálně traumatizován záchvatem nebo nárazem auta, tedy bezprostředně před nebo po ztrátě vědomí, si nepamatujeme. Při zástavě srdce je poškození mozku tak závažné, že se srdce zcela zastaví.“

Lidé říkají: „Pamatuji si, že jsem viděl auto. Potom si vybavuji až to, jak ležím v nemocnici.“ Soubor 3 500 osob už něco vypovídá. Nadto při shromažďování zkušeností se smrtí lékaři zjistili, že mnoho lidí o svých zážitcích nikdy nehovořilo. Báli se, aby nevypadali jako blázni.

V souboru je zachycena i zkušenost chlapce, kterému bylo

při zástavě srdce po záchvatu dva a půl roku. Rodiče kontaktovali dr. Parniu, když chlapec začal kreslit obrázky, na kterých se dívá seshora na svoje nehybné tělo. „Když umřeš, vidíš jasné světlo,“ sděloval i chlapec.

Všeobecně se má za to, že ve stavu totálního bezvědomí mozek nemůže produkovat plynulé myšlenkové procesy nebo utvářet trvalé vzpomínky. Jenže tomu, jak mozek – orgán těla, složený z hmotných buněk – vlastně generuje nehmotné myšlenky, stále plně nerozumíme.

Dr. Parnia vyvozuje z výsledků výzkumu, že lidské vědomí může pracovat nezávisle na mozku, když používá mozkovou kůru jako mechanismus k manifestaci myšlenek – tak jako televizní přijímač překládá vlny do světla a zvuku.

„Když poškodíte mozek a mysl funguje, napovídá to, že je poškozený pouze aparát. Což znamená, že mysl nemusí být nutně vytvářena mozkem. Může další výzkum v tomto směru skutečně odhalit existenci duše?“